Ležaljka Lazy Bed
Najudobnije Ležaljke Lazy Bed
Akcijska cena za najudobnije Lazy Bed ležaljke za Vaše dvorište, baštu ili terasu.
KrejziLejzi Lazy Bag Otvori >

Piše Laslo Vegel: Nesahranjena prošlost

Roman "Nesahranjena prošlost" Lasla Vegela nagrađen je zlatnom medaljom 2020. za najčitaniju knjigu u Mađarskoj. Godinu dana kasnije, u prevodu Arpada Vicka, knjiga je objavljena i na srpskom jeziku.

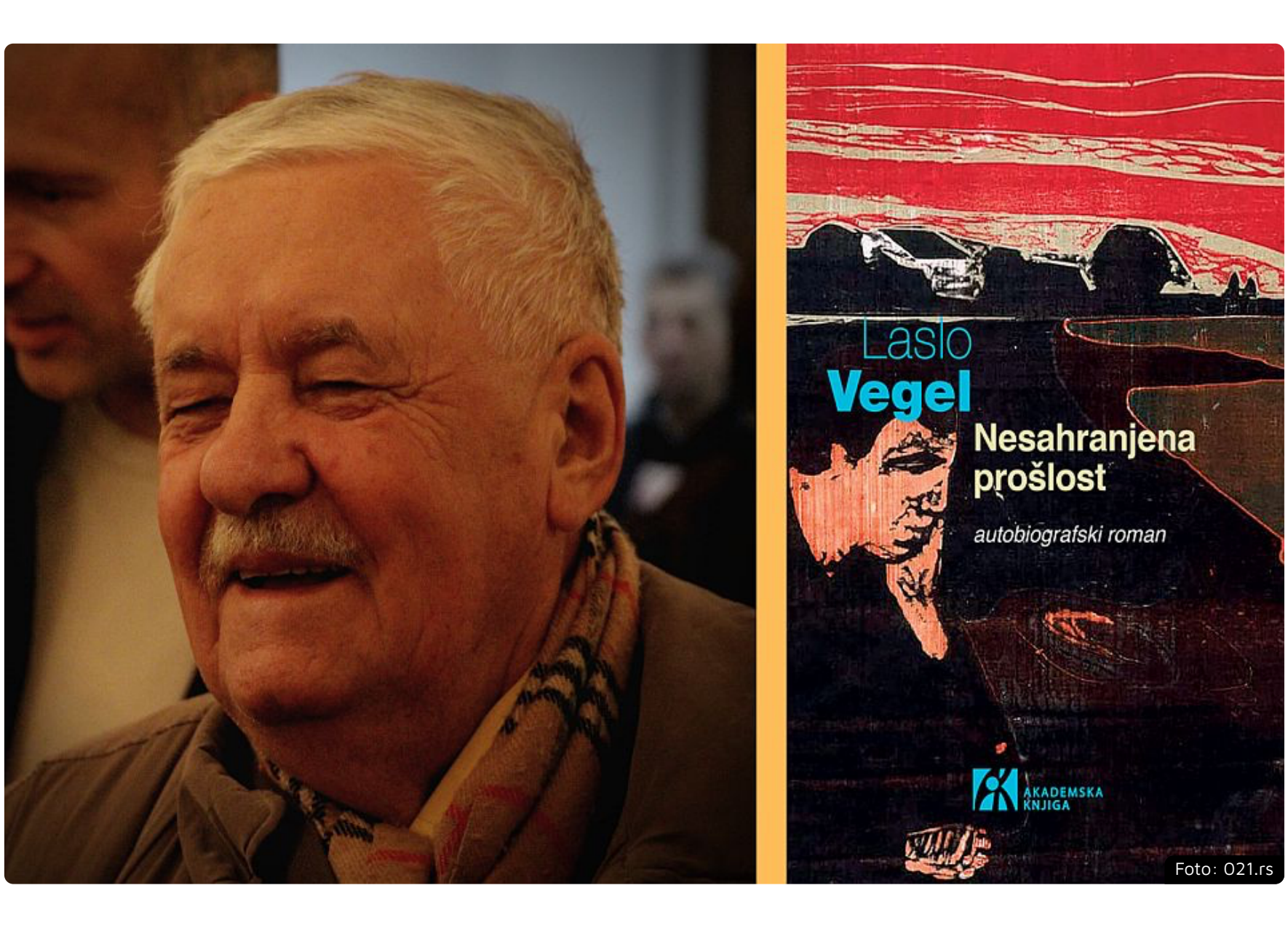

Foto: 021.rs

AUTOR
Laslo Vegel
INFO
05.02.2022.
21:30 > 11:57
KOMENTARI
7

Portal 021.rs, uz dozvolu izdavačke kuće **Akademska knjiga**, objavljuje deo iz "Nesahranjene prošlosti", autobiografskog i autofikcijskog romana koji obuhvata (nedostajuću) istoriju triju generacija.

Roomba Combo... 34.990 RSD Сазнајте више
Roomba j7+ Prolećna Akcija 119.990 RSD Сазнајте више
Braava 390 24.990 RSD Сазнајте више

Vegel nas uvodi u jedan provincijski, manjinski, plebejski svet u kojem porodične istorije govore o "nesahranjenoj", što će reći – proneverenoj, otetoj prošlosti u kojoj se istorija svake generacije silom prekida.

PROČITAJ JOŠ
Piše Slavoj Žižek: Novi populizam nije fašizam
Piše Oto Horvat: Čika Đusi iz Vase Stajića
Piše An Niva: Putinova Rusija - svaka sličnost (ni)je slučajna

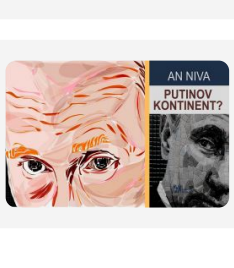

Nesahranjena prošlost

Na dan mog rođenja, 1. februara 1941. godine, žestoko je sevalo i grmilo evropskim političarima su konačno dojadila uzaludna trčkaranja, samociljna i komična naklapanja, umorili su se od beskrajnih rasprava, od neprestanih samozavaravanja, od svetačkih propovedi o miru. Priznali su napokon da su uzalud arčili energiju trudeći se da pripitome Hitlera, uvidevši da nema druge, nego da se pripreme za rat.

Vermaht je prešao poljsku granicu, što je u rasejanim i ljubaznim Englezima probudilo osećanje patriotizma i, mada nevoljno, latili su se posla: moraće da se odreknu ostrvske gordosti, moraće da se bore za Evropu, jer će im inače Hitler zagorčati popodnevni čaj.

Staljin, obožavani diktator, kalkulisao je još izvesno vreme. I dok je u sve bržem ritmu ispijao vodke, u jednom trenutku učinilo mu se da taj Hitler i nije toliko oduran tip, jedino je malo histeričan, a Hitler, drugi obožavani diktator, najavio je konačno rešenje pitanja komunista i Jevreja. U zoru mog rođenja diktatori su blistali u svoj svojoj veličini.

Hitler je omekšavao Čehe i Austrijance. Zna se da se s Austrijancima lako nagodio, njegov ulazak u Beč na Heldenplacu euforično je pozdravila masa od dvesta hiljada ljudi, Austrijanci su slavili uz šampanjac, u pravom K.u.K. maniru. Kukavički pokunjena evropska demokratija tek je počela da dolazi k sebi, nevešto oblačila pancir, namerna da se odbrani, onako kako je to Tomas Man predložio, dok su se negde bogu iza leđa, u Srbobranu, na kraj sela, u beglučkom kućerku od jedne sobe i kuhinje, moji roditelji spremali za moje krštenje. Ne sluteći da je njihovo prvorođeno dete došlo na svet u doba rata i srama.

*

Nije mi baš sasvim jasno, zašto počinjem s ovim. Naime, pre pola stoleća, recimo, početkom sedamdesetih godina, delio sam i ja ono opšte prihvaćeno mišljenje po kojem je socijalizam večan, dok ja čitavog života samo nešto gunđam, negodujem, zanovetam, stalno se nešto bunim; ukratko, podupirući Kamijevu stenu, vodim s njim beznadežnu raspravu. Pomirio sam se da će tako ostati do moje smrti.

U najboljem slučaju, ostvariće se ideja socijalizma s ljudskim licem, naime, u to vreme sam se na to navukao, a posle svega dvadesetak godina, obrevši se iznenada u vrtlozima plišane revolucije, preko noći sam postao plišani revolucionar. Moji uzori su me uveravali da od socijalizma ionako neće biti ništa, štaviše, ustvrdili su da je i onaj s ljudskim licem čabrirao.

Ovu poslednju socijalističku slamčicu, u velikoj žurbi, sasvim smo smetnuli s uma, usled čega smo upali, kao žaba u pomije, u kapitalizam s neljudskim licem. Slušao sam kako najveći pametnjakovići ponavljaju da je krajnje vreme da šutnemo utopiju u dupe, dojučerašnji marksisti su pobacali dela Marksa, Engelsa i Lenjina u kontejnere za smeće, odakle su ih Romi vadili i iznosili na buvljak, jedino kupaca nije bilo. Komuniste i Jevreje ne čitamo – mahali su pametnjakovići stisnutim pesnicama. Romi su se čudom čudili: koji je đavo toj gospodi, uzalud su drežd ali na buvljaku s tomovima klasika marksizma, neko bi još mogao pomisliti da su Romi bili poslednji marksisti.

U redu, klimnuo sam glavom i slegnuo ramenima, neka bude: pohrlimo u kapitalizam, gde nas čeka bajkovita demokratija, nadao sam se da nećemo zaribati, međutim, ubrzo sam uvideo da sam opet ispao šojkan istorije. Dakle, u tim neodgovornim mirnodopskim vremenima nije mi padalo na pamet da obratim pažnju šta se dešava Česima i Poljacima. Da sam tada prizvao dan mog krštenja, ne bih ni na trenutak pomišljao na to, o čemu je lupao glavu Hitler, ili Staljin; kakav fašizam – kostrešio bih se pre trideset-četrdeset godina u euforičnom razdoblju modernizma, budući da su se pisci i intelektualci u komfornim socijalističkim kulama od slonovače ponašali – očekivano – kao da su rođeni u Prustovom salonu, pisali debele romane o čajnom pecivu, o životu, o smrti, o apsurdu i, ponajviše, o ljubavi.

Smišljali su sjajne priče, prožete humorom i ironijom, ironija je, naime, u to vreme bila na ceni, navodili brojne šaljive ili groteskne scene iz života, poigravali se rečima, proizvodili tekstove, blagougodne priče koje nikog nisu vređale, bili su naročito zadovoljni kad bi im pošlo za rukom da apatično osećanje sveta ukalupe u rimovane katrene, pomno su osmatrali kako se otvaraju, a zatim ponovo zatvaraju vrata prustovskog salona, a pritom umovali o tome, da se posmrtna ljudska duša može shvatiti i kao tajanstveni dodatak sećanja.

U prilog svemu tome išla je i diktatura niskog intenziteta koja je, naravno, zadavala udarce samo onim retkim izuzecima koji su bežali iz kula od slonovače. Ponekad sam i ja, mada sa strepnjom, krišom izlazio. Moji prijatelji plemenitih duša upozoravali su me više puta da kršim zajednički prihvaćena, fleksibilna pravila igre, savetujući mi, dobronamerno, da pišem o duševnim patnjama, o pitomoj vojvođanskoj ravnici, o uzvišenim i igravim scenama sećanja, o apsurdu, o dirljivoj istoriji ovdašnjeg življa, a mogao bih da budem i avangardan, da pišem o groteskno m Ništa, o poništavanju Ništa, takvim su štivima skloni, takva štiva obožavaju čitaoci modernog svetonazora.

Naravno, nisu imali protiv i da se malo bunim, da negodujem, mogu slobodno da uživam i u svetskom bolu, ali bez preterivanja, i samo radi stvaranja privida opozicionarstva. Dosadila mi je već dendiknjiževnost socijalizma, dojadile su mi burleske gospodičića, njihova ludička ironija, njihova srećna unesrećenost, banalno paćeništvo, sve ono što se u onim prokletim komunjarskim vremenima računalo kao prvorazredni estetski doživljaj. Čitajući takva štiva laknulo je intelektualnom establišmentu koji je sa zadovoljstvom primio k znanju kako nam se smeškaju lepota i sloboda.

U stilskom zanosu nadmeno su sažaljevali Tomasa Mana koji je u tmurnom razdoblju – a ono je po svojoj turobnosti sumnjivo podsećalo na naše vreme – imao smelosti da kaže: ako jednom zapreti ozbiljna opasnost, i umetnost se menja, tmurna vremena ne pomeraju s mesta samo život, nego menjaju i stil, što znači da više nije moguće pisati onako kao što se pisalo u harmoničnim, modernitičkim vremenima.

Ni danas ne razumem zašto je u tim komunjarskim vremenima ugnjetavanje bilo tako banalno i pokornost tako porodična, premda bi morale da budu presne i nasilne. Jedino objašnjenje vidim u tome da smo proćerdali, pretvorili u sitniš, odnosno, pripitomili remboovski modernitet – pretvorio se u značku, nismo u potpunosti bili moderni, možda tek upola, samo radi stvaranja nekog privida, samo na jedan gospodski, ili gospodstvujući način, tako je i nastao blagougodni konformistični modernizam, čiju ćemo cenu tek narednih decenija plaćati povlačenjem u tradiciju nakon što smo i nju usitnili. Nedostaje smelosti da se prizna, da su stvari ponovo postale ozbiljne, da treba govoriti nešto drugo, i – drugačije. S ovim bremenom na leđima ne pada mi na pamet da umetničarim u doba velike umetničke pretvornosti.

Dogodilo se to, da je otac, na dan mog krštenja, nervozno osmatrajući sivo jutarnje nebo, po običaju gunđao, jednu za drugom popušio nekoliko cigareta, sam je uvijao krdžu, i uznemiren slabašnom kišicom, požurivao majku; treba krenuti, predstoji nam bar tri kilometra pešačenja do katoličke crkve, a treba još otići i u opštinu. Očevo nestrpljenje pominjem samo zato, da bih mogao da podsetim na jednu važnu stvar: utuvili su mu u glavu, naime, da na zvaničnom mestu mora da bude uvek tačno u minut, jer ga neće čekati ni rahitični sveštenik, niti vazda namrgođeni matičar, stoga je i razumljivo što je njegova plebejska duša uvek strepela da će zakasniti.

Iskusio je na svojoj koži kako gospoda kažnjavaju one koji kasne. U plebs je potrebno usaditi ljubav za redom, i svest o odgovornosti, neka seljak utuvi sebi u glavu, razmišljali su valjda, da se red mora poštovati, onako kako ga poštuju i oni sami, koji se u isti jutarnji čas bude, i u isti čas odlaze na počinak, uvek u istom času pristupaju užini, svežim kiflamaputericama koje kurir redovno, tačno u devet sati, spušta na njihov pisaći sto. Naravno, nisam zaboravio ni majčinu priču, po kojoj je otac za moje krštenje obukao novo odelo i, cupkajući s noge na nogu pred kapijom, do poslednjeg trenutka premišljao, sve dok nije natukao na glavu šešir širokog oboda, i ovim gestom držeći do reda: pred gospodu dolikuje izaći sa šeširom i taj šešir skinuti, ili ga u znak pozdrava podići.

Otac je tešio moju majku da će gacati u blatu samo do ćoška Svaštara na bečejskom putu, odande će već nastaviti ciglama popločanim trotoarom sve do crkve, a od crkve do opštine ulice će sigurno biti prohodne, gospoda ne kaljaju cipele odlazeći na posao. Tako su se moji roditelji sa srbobranskog Begluka uputili loše popločanim trotoarom prema centru varošice. Samo ih je na ćošku oslovila starica, poznanica, koja je obično tu dreždala. Gle kako lepu bebu ima Mariška. Ta beba bio sam ja – naravno.

*

Tragom sećanja na blatnjave, lapavičaste ulice namerio sam da istražim povest moje porodice, u nastojanju da pokažem da i ja imam prošlost, da i ja imam uspomene, budući da porodične istorije takozvanog građanskog sveta s upečatljivo umetničkom snagom ovekovečuju svakodnevicu stanara salonskih stanova, njihovu francusku guvernantu, tetkine salonske cipele, bakin svečani kostim, dedinu lulu, očev sekreter, praznične ručkove, melanholična raspoloženja.

U tome ni narodnjaci ne zaostaju, podsećajući na čistotu seljačkog življenja, na bakin kredenac i dunje koje s njega mirišu, na iščezlu pastoralnost, na iskonsku neiskvarenost. Ne mogu da poreknem, ima i u meni popriličn o snobizma: s iskrenom empatijom čitao sam te uspomene prilagođavajući se javnom ukusu, jer u skladu s duhom vremena i prema očekivanjima književnih podvornika, ove porodične povesti uvek se čitaju s velikim oduševljenjem i poštovanjem. One su i danas u modi. Nije pristojno, vrlo je nevaspitano pominjati blatnjave ulice, trošne kućerke, kojekakvu, i inače demode, grižu savesti koja se krišim uvlači u naše živote, jer samo šojkani priznaju da su se stidljivo ušunjali u gospodske krugove i među lažne seljake; bio sam i ja popriličan šojkan kad sam se uvukao među gospodu i gospodstvujuće lažne seljake, premda mi ni po čemu nije pripadalo mesto među njima.

To su i oni znali, ali su se pravili kao da ne primećuju moje trapavo ponašanje, neotesane manire, nezgrapnu iskrenost; velikodušno su se spuštali na moj nivo, tapšali me po ramenima, a ja sam se pravio kao da nisam primetio njihovo ponižavajuće ponašanje, uviđajući da jedan otrpljeni nikogović, seoski vandrokaš, i nema drugog izbora nego da tegli sa sobom korene svog bezdomništva, čas na ovu, čas na onu stranu, znajući da ti koreni nikad neće pasti na plodno tlo.

Jedino nisam raščistio, ni do današnjeg dana dokučio – ako već i nemam mesta među starostavnom gospodom i gospodstvujućim seljacima – gde je moje mesto?

Priznajem: ušunjao sam se u gospodsko društvo, uvukao se u gospodstvujuće, u poslednje vreme nadasve ugledan svet, i poštujući kanone otmenosti nastavio da istražujem svoju prošlosti. Tragao sam za svojom beglučkom rodnom kućom, budući da su pisci masovno otkrivali uistinu nepostojeću slatku rodnu grudu, rodni grad, baku, prabaku. Neki od njih, koji su nabasali na izgubljenu, ili od strane komunista otetu prošlost – premda su to samo poštovanja vredni izuzeci koji potvrđuju pravilo, pošto su u većini oni koji su postali dovitljivi i dostojanstveno nadureni gospodstvujući proroci one demokratije koju je na sovjetskom, ukrašenom srebrnom pladnju ponudio Gorbačov – u ovoj čudesno lepoj demokratiji ponašaju se kao žaba u pomijama.

*

Nadao sam se da sam se oslobodio razjedajuće griže savesti nakon što je utihnula plišana revolucija, i pomislio da konačno mogu da se odmorim, uveren da je sve u redu na mekoj sofi demokratije. Mada ništa nije bilo u redu, iako su, kako bi se reklo, obećavajuće umetničke slobode trijumfovale: jedno za drugim su nastajala sve savršenija remekdela koja su govorila o tome, da je svet kvaran, ali da je umetnost večna. To sam mogao da pročitam u intelektualnim hagiografijama, u kojima je i dalje preporučljivo gunđati, zanovetati i u pesmi, i u prozi podjednako, ali s merom i oprezno, po mogućstvu vragolasto i šaljivo, jer o samociljnim narušavanjima reda i poretka, a naročito o nekakvim primitivnim pobunama, naravno, ne može biti ni govora. Neka pisci uživaju u demokratiji, neka poštuju demokratski izabrane velikodostojnike, neka pišu melanholične pesme o iskvarenom svetu, ali samo onako, uopšteno.

***

Akademska knjiga objavila je 2021. roman Lasla Vegela "**Nesahranjena prošlost**". U izdanju Akademske knjige objavljeno je više Vegelovih knjiga: "Novosadski dnevni 1911-2016", "Balkanska lepotica ili Šlemilovo kopile", "Ispaštanje ili priče iz donjih predela" i "Neoplanta ili obećana zemlja".

Podrži 021
021 je pokrenuo svoj gift shop - Shopins.rs, a kupovinom nekog od artikala direktno podržavate rad naše redakcije. Svaki vaš doprinos, ma kako bio velik ili mali, dragocen je. Jer pravo novinarstvo vredi.
PODRŽI 021

Препоручите 26 Подели Твитуј

TEME
LASLO VEGEL AKADEMSKA KNJIGA

KOMENTARI 7 HRONOLOŠKI NAJPOPULARNIJI

aga 11.02.2022 • 11:10
gospodin Vegel , sa velikim užitkom sam pročitao knigu , verno pred-stavljeno naše vreme socijalizma !
2 0 +2

A 05.02.2022 • 20:37
Fenomenalno.
Gospodin, intelektualac i izuzetan pisac.
Zadovoljstvo mi je što ga poznajem.
7 1 +6

monti pajton 05.02.2022 • 19:29
Flying circus
Genijalan!
7 5 +2

SVI KOMENTARI 7 OSTAVI KOMENTAR

NAJČITANIJE U POSLEDNJIH 72H

VIDEO: Ukrali čitav most naočigled seljana

Da ne pojede inflacija: Vučićevu povećana plata, pogledajte koliko zarađuju gradski funkcioneri

Novosađanin se pita: Dokle više sa bahatim parkiranjem

TUĐI SADRŽAJI

Više od polovine zaraženih kovidom u Pčinjskom okrugu iz Vranja

Bogićević: Za sada nema dogovora o prodaji Politike

Dva scenarija za rešenje naftne krize u Srbiji - Prodaja NIS-a ili slovački model

Stare igre i na novom PlayStationu: Sony kreirao tim za prezervaciju igara

Njujork tajms: Obaveštajne informacije SAD pomogle Ukrajini da locira i ubije ruske…

„Nova" piše: Sedam dana zataškavaju tešku nesreću na Jastrepcu

Severna Koreja poslala na vojne zvaničnike i zaposlene u preduzećima

Doručak koji je najstarija žena na svetu jela svaki dan

Možda rata u Jugoslaviji ne bi bilo da smo osvojili Svetsko prvenstvo u fudbalu

Preporučuje Content Exchange

OSTALO IZ KATEGORIJE INFO - MIŠLJENJA I INTERVJUI

Piše Slavoj Žižek: Prvi maj u viralnom svetu
30.04.2022 · 2
"Lokalno stanovništvo se eksploatiše kada se njegova teritorija koristi za industrijsku poljoprivredu ili intenzivno rudarstvo za izvoz", piše Slavoj Žižek.

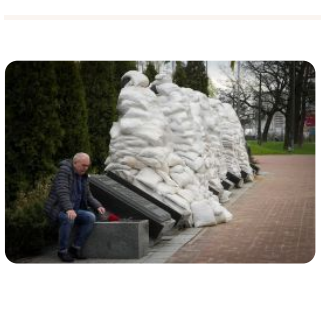
Naše pravo na grejanje i po cenu tuđih života: Da li je pacifizam moguć samo u miru?
29.04.2022 · 6
Rat u Ukrajini ušao je u treći mesec. Kraj mu se ne nazire i ne postaju jasniji ciljevi ruske invazije.

Sevdalinke i "crna žuč"
27.04.2022 · 0
U postjugoslovenskoj eri sevdalinka je doživela još jednu promenu: dobila je svoj rok i folk formu, uvrštena je u world music, piše u "Slikama iz kulturne istorije Srednje Evrope" Martin C. Putna.

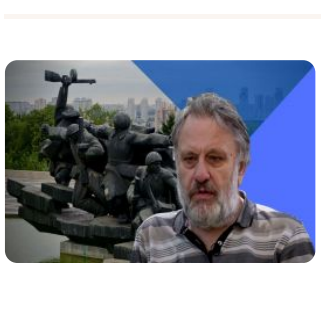
Piše Slavoj Žižek: Rat u svetu bez uverenja
22.04.2022 · 5
Takozvani oligarsi u Rusiji i drugim bivšim komunističkim zemljama, buržoaski su pandan onoga što je Marks zvao lumpen-proletarijatom.

Narod bira, ali se drugi pitaju - biti po volji Vašingtona i Moskve
18.04.2022 · 17
Novu vladu Srbije očekuju veliki izazovi - može da povlači i izuzetno lucidne poteze, ali će biti beskorisni ukoliko ne budu tolerisani kako u Beloj kući, tako i u Kremlju.

Piše Džozef E. Stiglic: Pristojan život za sve
16.04.2022 · 1
Hipotekarni sistem koji danas vodi država predstavlja javno-privatno partnerstvo, pri čemu privatna strana uzima dobit u obliku visokih naknada, a javna strana preuzima gubitke.

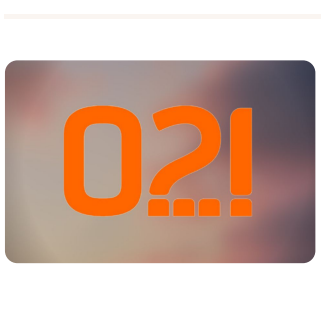
Šta orao krstaš iz prednjačkog spota nije mogao da nam poruči?
13.04.2022 · 7
Živimo u državi u kojoj još uvek nema preuzimanja odgovornosti za svoja dela, a kazneni sistem radi s vrlo ograničenim radnim vremenom.

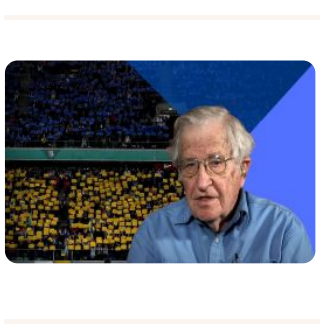
Razgovor sa Noamom Čomskim: Do poslednjeg Ukrajinca
13.04.2022 · 8
Rat u Ukrajini izaziva potrese u međunarodnim odnosima.

Kako udovoljiti gospodaru
12.04.2022 · 4
Susret dva stranačka lidera, Vučića i Đilasa, ponajpre ukazuje na želju da se nova izvršna vlast formira ne toliko protiv, koliko nezavisno od izbornih rezultata, a što više po notama iz inostranstva.

Slava i strava politike u slučaju doktorke Grujičić
12.04.2022 · 16
I bi pomor.

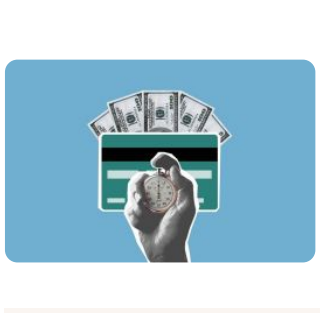
Uže oko vrata Srbije
11.04.2022 · 17
Srbija ubrzano tone ka dnu. Razlog je sve teža prodaja državnih obveznica kojima se vraćaju pristigle finansijske obaveze.

Piše Džozef E. Stiglic: Radnici između korporacija i država
09.04.2022 · 3
"U najkraćem, politika, tehnologija i globalizacija su neraskidivo povezane u stvaranju današnjih problema", piše ekonomista i nobelovac Džozef E. Stiglic u knjizi "Narod, vlast i profit".

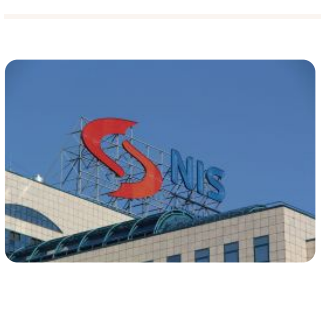
Vraćanje NIS-a u državno vlasništvo - loša ideja uz loše namere
07.04.2022 · 17
Pre nego što je Gaspromnjeft kupio većinsko vlasništvo, Naftna industrija Srbije je bila izrazito zaostala kompanija.

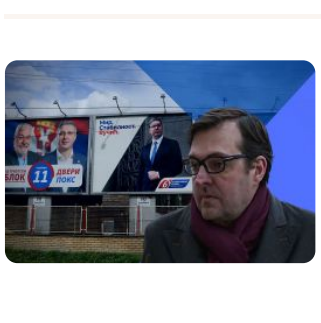
Velika analiza izbornih rezultata: Dok čekamo sabah sa šejtanom
06.04.2022 · 13
Još jedni izbori su za nama, i čini se ovaj put u poslednjih 10 godina praćeni najvećim očekivanjima, a posledično i velikim razočarenjima.

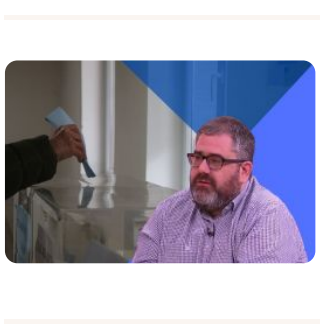
Piše prof. Kostić: Drugačiji pogled na rezultate izbora ili zašto sam prezadovoljan
05.04.2022 · 22
Ja sam lično potpuno prezadovoljan rezultatima izbora.

Piše Džozef E. Stiglic: Narod, vlast i profit
02.04.2022 · 3
"Ne žele svi kapitalizam na američki način, sa njegovom korporativnom silom i nejednakošću", piše ekonomista i nobelovac Džozef E. Stiglic u knjizi "Narod, vlast i profit".

Siromašni gladuju, bogataši se vozikaju
01.04.2022 · 15
Umesto da u sve većoj krizi pomogne najsiromašnije, egzistencijalno ugrožene, država smanjivanjem akcize na gorivo za 20 odsto praktično bogate podstiče da se komotno voze automobilom.

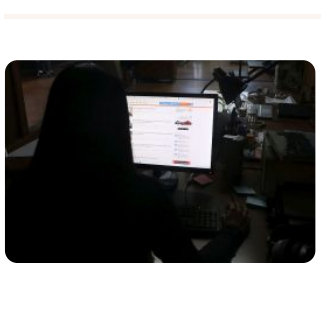
Piše Veran Matić: Novosadski inat
31.03.2022 · 3
Već sam pisao o pretnjama smrću novinaru Danasa Milju Stojanoviću i efikasnom radu tužilaštva koje je pokrenulo postupak protiv P.S.

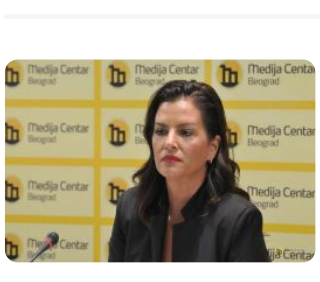
Ministarka odbrane: Kad fantomi biraju
31.03.2022 · 12
Izuzetno je loša prekjučerašnja odbrana ministarke državne uprave i lokalne samouprave Marije Obradović.

NAJNOVIJE >
Želite posao poštara, vozača ili šalterskog radnika? Otvoren je konkurs
Uhapšeni zbog napada na radnika obezbeđenja kineske firme u Boru
Đoković bez borbe u četvrtfinalu, Mari se razboleo
Vučić: Sa Rusima o ceni gasa posle 10. maja, sa naftom imamo više problema
Deo Ulice Branka Radičevića bez vode
RFZO nabavlja oko 373.000 doza vakcine protiv sezonskog gripa
Sumnja na novi tip hepatitisa kod dečaka u Beogradu, jetra mališana u teškom stanju

NAJPOPULARNIJE >
FOTO: Izletnici upalili vatru za ražanj uz sam spomenik na Iriškom vencu 15356
FOTO: "Audi" udario u drvo, izvalio ga iz korena 11797
Novosađanin se pita: Dokle više sa bahatim parkiranjem 6365
Da ne pojede inflacija: Vučićevu povećana plata, pogledajte koliko zarađuju gradski funkcioneri 6181
Zbog pečenja praseta kraj spomenika na Iriškom vencu - zapisnik protiv NN lica 5683

PREPORUKE >
3295 FOTO: Balaševićeva muzika i poezija večeras u Ulici Jovana Cvijića
1341 Kazna 750 evra za vlasnike koji ne pokupe izmet za svojim psom, ko ne nosi dve kese plaća 38 evra
1178 Diplomatski kiks: Konstruktu nije dočekao niko iz ambasade Srbije u Italiji
570 Srbija isporučila 300.000 tona prehrambenih proizvoda prijateljskim državama u Africi
530 FOTO: Na današnji umro je Tito - život u 50 fotografija

NAJKOMENTARISANIJE NAJČITANIJE
FOTO: Izletnici upalili vatru za ražanj uz sam spomenik na Iriškom vencu 122
Novosađanin se pita: Dokle više sa bahatim parkiranjem 110
ANKETA: Recite nam - kakav će biti život u Novom Sadu za pet godina? 68
Da ne pojede inflacija: Vučićevu povećana plata, pogledajte koliko zarađuju gradski funkcioneri 65
Vučić: Neophodno obezbediti više od 400 parking mesta 60
VIDI OSTALE >

INTERVJU Bajatović o svemu: Od gasa, ruskog čoveka, plate i crvene buržoazije, do zagrljaja SNS-a

29.03.2022. • 13

"Da je neko Hans ili Toni, niko ga ne bi pitao za platu", kaže u intervjuu za 021.rs Dušan Bajatović u kom govori o svemu - od gasne krize, preko odnosa SPS-a i SNS-a, do toga da li je ruski čovek.

INTERVJU Zdravko Ponoš: Za SNS država je mehanizam za vladanje sa podanicima uz pretnju siromaštvom

28.03.2022. • 29

"SNS je državu doživeo kao mehanizam za vladanje sa podanicima i to uz manipulaciju strahom, pretnjom siromaštvom i neizvesnošću", kaže u intervjuu za 021.rs kandidat za predsednika Zdravko Ponoš.

©021 Novi Sad 1999-2022. Sva prava zadržana.